1. Jef heeft me een sjiek gerefuseerd

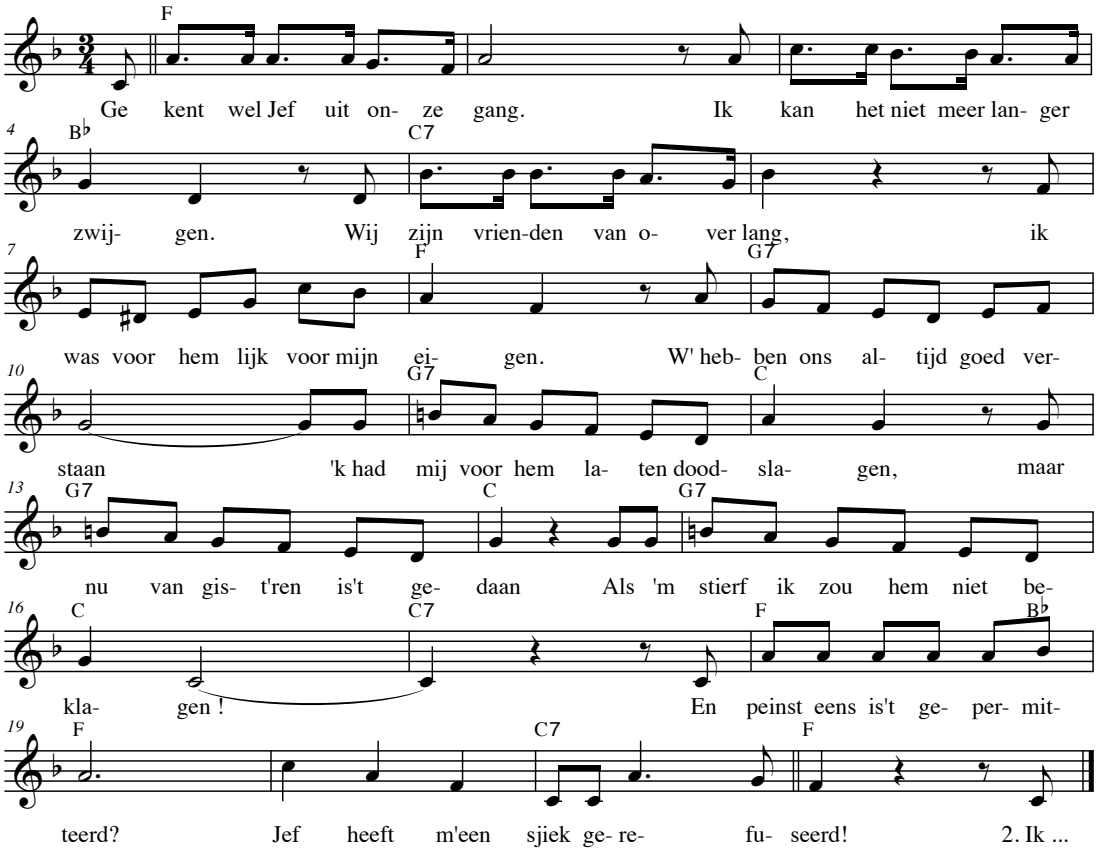

1. Jef heeft me een sjiek gerefuseerd

t & m: Jean De Baets
arr: Wannes Van de Velde

Ge kent wel Jef uit onze gang,
ik kan het niet meer langer zwijgen
wij zijn vrienden van over lang.
Ik was voor hem lijk voor mijn eigen.
W'hebben ons altijd goed verstaan.
'k Had mij voor hem laten doodslagen,
maar nu van gisteren is 't gedaan;
dat hem stierf 'k zou 'm niet beklagen!
En peinst eens, is 't gepermitteerd?
Jef heeft me 'n sjiek gerefuseerd! …

Ik zag 'm gisteren op den hoek
'k zeg, Jef, gij moest mij een sjiek geven,
want met te changeren van broek
is er mijn sjiekdoos in gebleven.
Daarop antwoordt hem: nondedju,
ge moet maar sjiektoebak gaan halen!
Dat valt u nogal dikwijls veur,
'k moet kik de mijne ook betalen!
Voor ne vriend is 't gepermitteerd?
Jef heeft me 'n sjiek gerefuseerd! …

Hij vroeg me laatst nog op den noen:
zeg, Jan, ik zie uw zuster geren,
ge moest voor mij eens een goed woord doen,
ik zal 't u wel recompenseren.
'k Zeg aan ons Mie, die hem wel kent:
met hem zoude gelukkig leven,
want Jef dat is nen brave vent,
hij zou zijn hart en ziel weggeven!
En gisteren is 't gepermitteerd?
Jef heeft me 'n sjiek gerefuseerd! …

Van gisteren loop ik lijk 'ne zot.
Die sjiek van Jef speelt op mijn zinnen.
Iedereen houdt met mij de spot,
omdat 'k geen rust niet meer kan vinden.
De vaart die schijnt mij veel te koud;
't pistool alleen kan mij genezen,
en als ik sterf 't is Jef zijn fout,
dan zuld'op mijne grafsteen lezen:
Hij stierf, den brave die hier leit,
Jef had hem 'n sjiek gerefuseerd.

© 1966 WORLDCOPYRIGHT PRIMAVERA-EDITIONS-MUSICALES NV

2. **De jager**

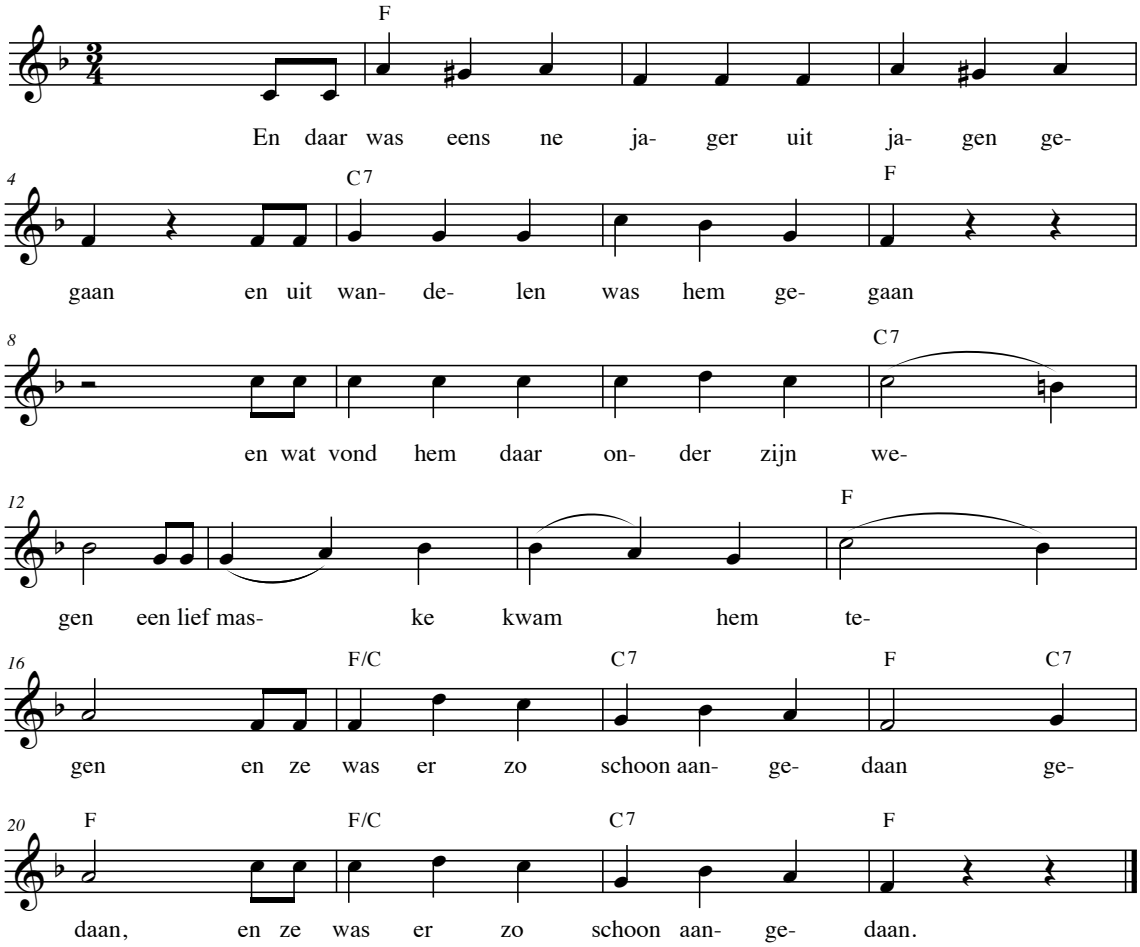
F
En daar was eens ne ja- ger uit ja- gen ge-
4
C7
F
gaan en uit wan- de- len was hem ge- gaan
8
C7
en wat vond hem daar on- der zijn we-
12
F
gen een lief mas- ke kwam hem te-
16
F/C
C7
F
C7
gen en ze was er zo schoon aan- ge- daan ge-
20
F
F/C
C7
F
daan, en ze was er zo schoon aan- ge- daan.

2. De jager

t & m: trad
arr: Wannes Van de Velde
FVD I nr. 236, p. 859
PH nr. 16, p. 91

En daar was eens ne jager uit jagen gegaan,
en uit wandelen was hem gegaan,
en wat vond hem daar onder zijn wegen?
Een lief maske kwam hij tegen,
en ze was er zo schoon aangedaan, gedaan,
en ze was er schoon aangedaan.

En de jager die sprak en de jager die zei,
en de jager die sprak: liefste meid,
mocht ik er ne nacht bij u slapen,
wat een vreugde zou mij dat wel maken,
en genezen was al mijn pijn, mijn pijn,
en genezen was al mijn pijn.

En den avond die kwam en den avond kwam aan,
en hij is er naartoe gegaan,
en hij blaasde op zijnen hoorn,
en dat maske dat kwam er naar voren,
en z'heeft hem gelaten in, ja in,
en z'heeft hem gelaten in.

't Was nacht en 't was nacht en 't was middernacht,
en dat beddeken gaf ene krak …
En wat mag er ons Mieke maken?
Ik hoor er dat beddeken kraken …
en dat beddeken gaf ene krak, ja krak,
en dat beddeken gaf ene krak …

En de moeder stond op en de vader moest zien
en ze zijn er naar boven gaan zien,
en hij lag er in haren arm
al onder dat kusseken warm;
al onder dat kusseken groen, ja groen,
al onder dat kusseken groen.

En och, moederke lief, en och, vaderke lief,
en hij heeft mij geen kwaad gedaan,
en al heb ik er bij geslapen,
hij heeft mij gerust gelaten
en hij heeft mij gelaten lijk 'k was, ja was,
en hij heeft mij gelaten lijk 'k was.

En als d'ander maskes uit wandelen gaan,
dan zulde gij blijven thuis,
dan zulde gij moeten wiegen;
van de jager u laten bedriegen,
en zingen, toe, kindeken slaap wel, slaap wel,
en zingen, toe, kindeken slaap wel.

© 1966 WORLDCOPYRIGHT INTERSONG-PRIMAVERA-EDITIONS-MUSICALES

3. Van een kuipersbaas en zijne meid

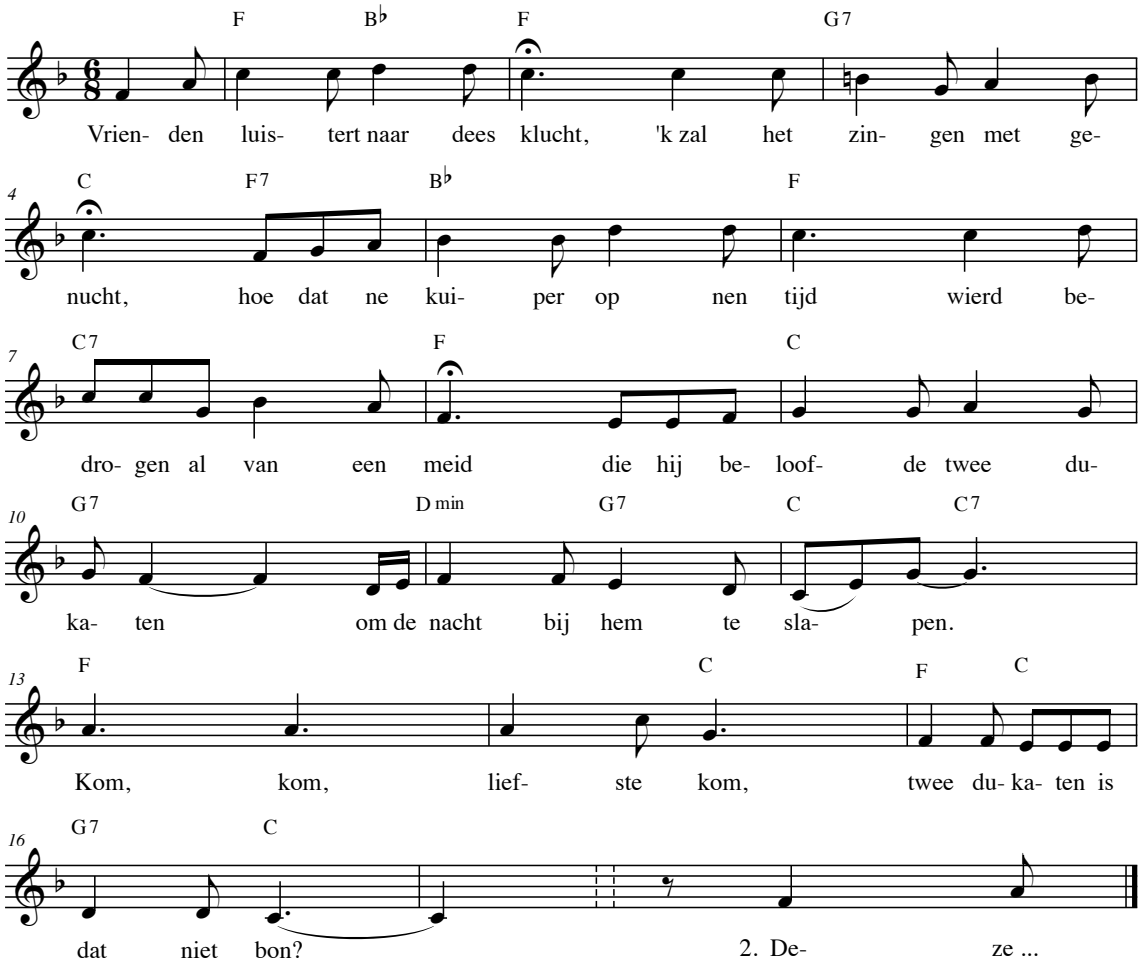

3. Van een kuipersbaas en zijne meid

t: Petrus De Winter
m & arr: Wannes Van de Velde

Vrienden, luistert naar dees klucht
’k zal het zingen met genucht
hoe dat ne kuiper op nen tijd
werd bedrogen al van een meid,
die hij beloofde twee dukaten
om de nacht bij hem te slapen
kom, kom, liefste kom,
twee dukaten is dat niet bon?

Deze meid was heel getrouw,
vertelde de vraag al aan zijn vrouw:
’k heb geen rust van uwe vent,
waar da ’k gaan spreekt ’m mij aan.
Hij belooft mij twee dukaten
om ne nacht bij hem te slapen
kom, kom, liefste kom,
twee dukaten is dat niet bon?

De vrouw die sprak, meid, zwijgt stil;
accordeert naar zijne wil.
’k Zal op uw slaapkamer gaan.
vraagt wanneer hij komen kan.
De meid is henen getreden
naar de kuiper met zoete reden
kom, kom, liefste kom,
twee dukaten is dat niet bon?

’s Nachts omtrent de twaalf uur,
de kuiper klopte aan de deur;
de vrouw veranderde haar stem,
zo gauw als dat zij hoorde hem.
Zij sprak: baas, gij blijft zo lang,
mijn vuur en licht is al verbrand …
kom, kom, liefste kom,
twee dukaten is dat niet bon?

Als hij zijn werk had gedaan,
is hij weder opgestaan.
Hij gaf de twee dukaten aan haar;
hij had heur spelleke nog niet door.
Nu wil ik donker henen gaan strijken
dat mij geen geburen bekijken
kom, kom, liefste kom,
twee dukaten is dat niet bon?

De vrouw die is naar huis gegaan.
Tot ’s morgens vroeg, dan kwam hare man.
Ze kookte ne ketel chocolat
met suiker en eieren delicaat,
die zal zo ene man versterken
die den hele nacht moet werken …
kom, kom, liefste, kom,
twee dukaten is dat niet bon?

Ach, vrouw, gij verkwist mijn geld
al werk ik ’s nachts ook met geweld.
Zwijgt gij maar stil, mijne lieve vriend,
’k heb van de nacht ook geld verdiend …
Ziet, daar zijn al twee dukaten
die ik verdiende om bij te slapen …
kom, kom, liefste, kom,
twee dukaten is dat niet bon?

Oorlof, kuipers, die gij zijt,
loopt toch bij geen jonge meid.
Blijft toch bij uw eigen wijf,
dan verwachte ’e geen gekijf.
De jonge meisjes hebben streken
en z’helpen u al in gebreken …
kom, kom, liefste, kom,
twee dukaten is dat niet bon?

© 1966 WORLDCOPYRIGHT PRIMAVERA-EDITIONS-MUSICALES NV

4. Lied van de Neus

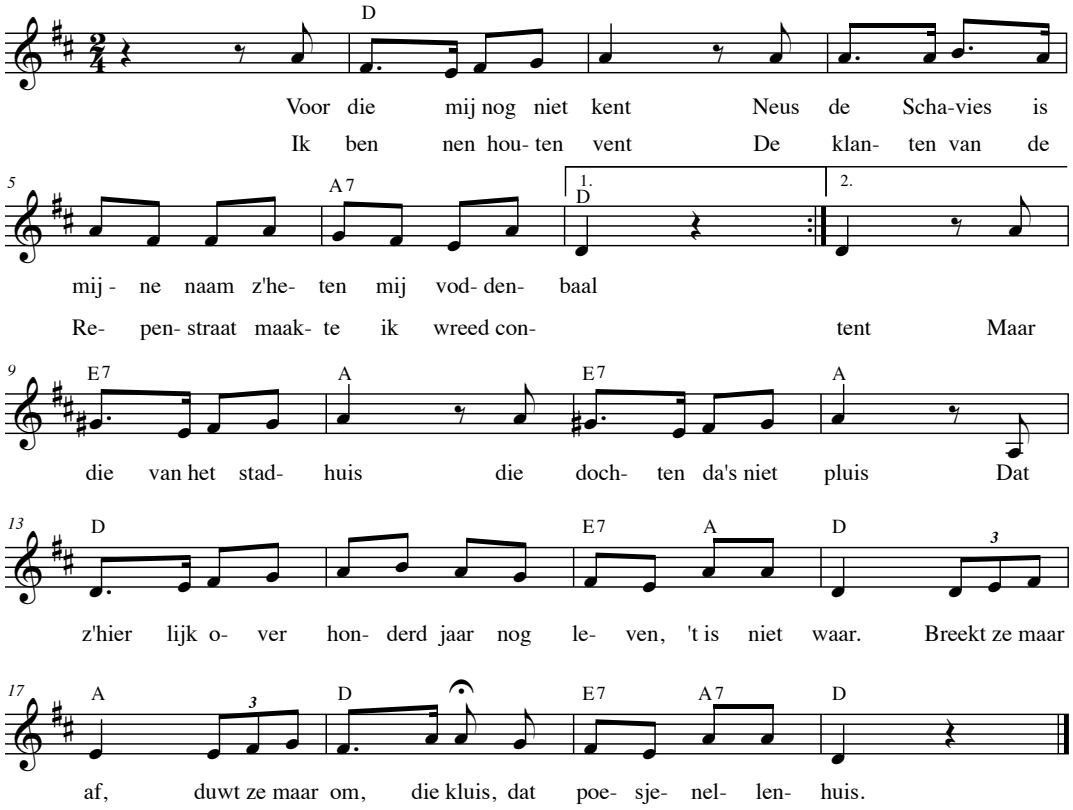

4. Lied van de Neus

t & m: Wannes Van de Velde

Voor die mij nog niet kent:
Neus de Schavies is mijne naam,
z'heten mij 'voddenbaal'.
Ik ben nen houten vent;
de klanten van de Repenstraat
maakte ik wreed content.
Maar die van het stadhuis
die dochten: 'da's niet pluis.
dat z'hier lijk over honderd jaar
nog leven! 't is niet waar!
Breekt ze maar af, duwt ze maar om,
die kluis, dat poesjenellenhuis.'

't Is niet alleen de Reep,
maar heel ons schoon' sinjorenstad
van hier tot Sint-Andries,
die wordt gedaan om zeep,
ze zeggen voor de zuiverheid;
toeristen zijn gauw vies.
Maar ik sta somwijlen paf;
schoon' dinges breken z'af;
nen bollenwinkels van geel' steentjes
in de plaats, da's straf!
Breek het maar af, duw het maar om,
dat krot, dat oud sinjorenkot.

Ne groten architect,
in 't Frans genaamd Le Corbusier,
die kwam hier eens voorbij.
Hij zei heel opgewekt:
'een kans gelijk de dees, welnee,
zo vind 'k er vast geen drij.
'k Bouw aan den overkant
de schoonste stad van 't land!'
Toen hebben ze gelachen
want ze vonden hem plezant.
Bouw het maar toe, zet het maar vol,
't Sint-An; 'k geloof niet dat 't slechter kan.

Ze zeggen weliswaar
dat ne sinjoor van adel is,
maar da's al lang gedaan.
Want hij doet nog dees jaar,
als er wat voor zijne zak bij is
het Vleeshuis naar de maan.
Ofwel ('t is nogal sterk)
rooi' verf op de kerk,
of bladgoud op het Sint-Andries
en namaakgras in 't park.
Breek het maar af, duw het maar om,
't is schand, dat schoon sinjorenland.

© 1966 WORLDCOPYRIGHT PRIMAVERA-EDITIONS-MUSICALES NV

5. Lied van de Lange Wapper

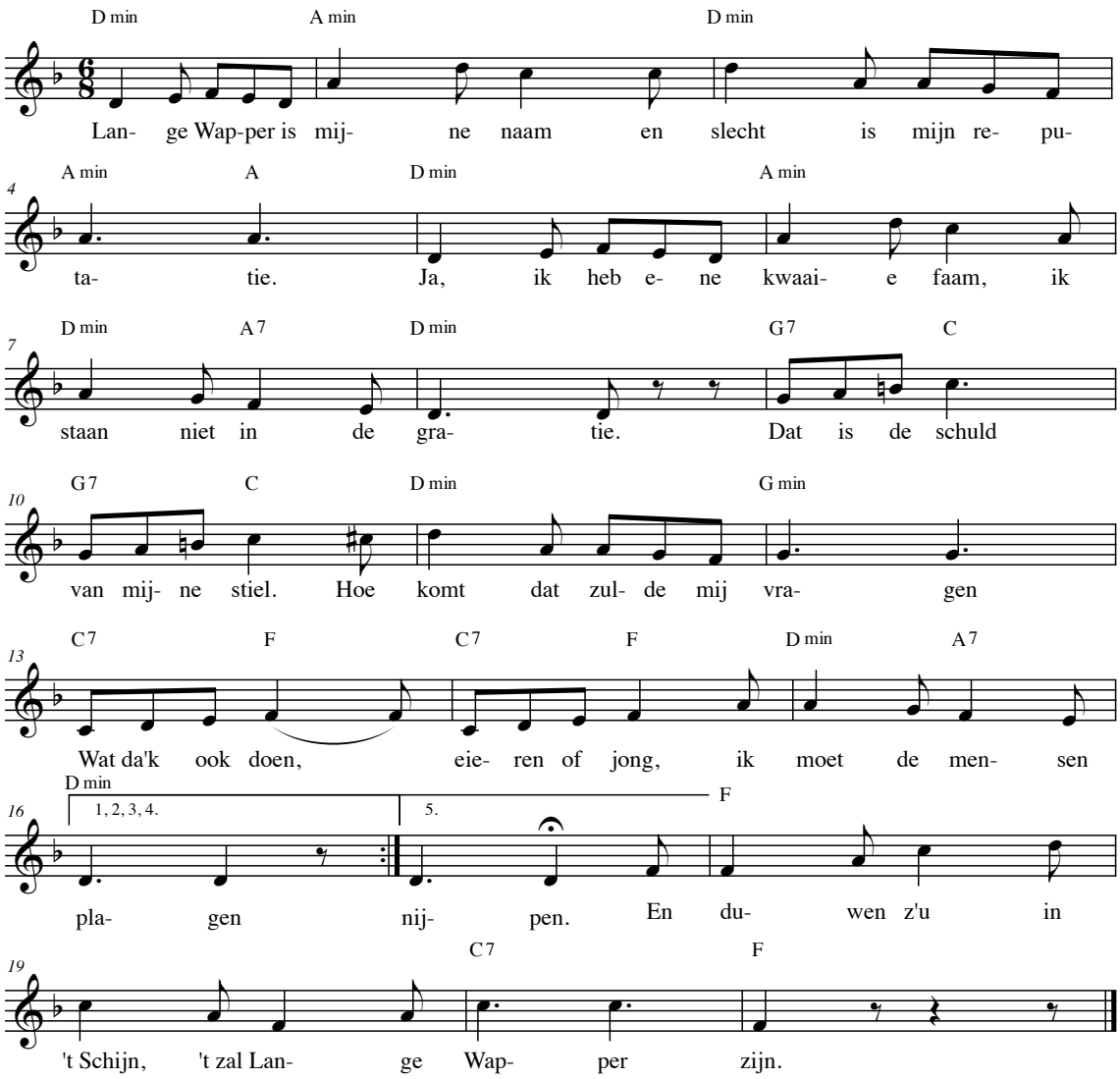

5. Lied van de Lange Wapper

t & m: Wannes Van de Velde

Lange Wapper is mijne naam
en slecht is mijn reputatie.
Ja, ik heb ene kwaaie faam;
ik sta niet in de gratie.
Dat is de schuld van mijne stiel.
‘Hoe komt dat?’ zult ge mij vragen.
Wat da’k ook doe, eieren of joeng,
ik moet de mensen plagen.

’k Heb al honderden jaren lang
de schrik in d’harten geblazen
van sinjoren uit straat en gang,
van knechten en van bazen.
Maar dat is nu niet meer vandoen;
de mensen plagen hun eigen,
graven, da’s straf, hun eigen graf,
en ik kan beter zwijgen.

Overlest op ne schonen dag
heb ik een standbeeld gekregen,
maar och here! als ik het zag,
ik zat ermee verlegen.
Tegen het Steen staat er voorwaar
nen boer met slechte manieren.
Als ge bedenkt dat dees monument
ne kwelgeest moet vereren!

Het ondankbaar sinjorenbloed
heeft tot zijn schande vergeten
dat met Satan zijn erfgoed
zomaar niet wordt gesmeten.
Al dat vertoon (’t is niet meer schoon)
trekt door mijn rekening strepen.
Ik ben vooreerst nen boze geest;
dat hebben ze niet begrepen.

Maar het uur van de straf breekt aan,
dat geef ik u op een blaaike.
Ik zal weer aan het plagen gaan
en niet meer op mijn stuiken.
Want die het kwaad niet wil verstaan
kan ’t goed toch ook niet begrijpen.
Dus: één, twee, drij, geen medelij,
’k kom in uw tenen nijpen.
En duwen z’u in ’t Schijn,
’t zal Lange Wapper zijn!

© 1966 WORLDCOPYRIGHT PRIMAVERA-EDITIONS-MUSICALES NV